

SIDNEY SHELDON

BOJÍŠ SE
TMY?

AL
press

edice
KIOKAN

edice
KIOKAN

Copyright © 2004 by Sheldon Family
Limited Partnership, successor to the Rights
and Interests of Sidney Sheldon
Translation © Dalibor Míček, 2005
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.

Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu Are you afraid of the Dark?
přeložil Dalibor Míček
Redakční úprava Lukáš Foldyna
Grafická úprava obálky Emil Křížka
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2018
shop@alpress.cz
Vydání druhé

ISBN 978-80-7543-836-2

Prolog

Berlín, Německo

Sonja Verbruggeová netušila, že prožívá svůj poslední den. Razila si cestu mořem letních turistů, kteří se tísnili na chodnících kolem třídy Unter den Linden. *Hlavně žádnou paniku*, nabádala se v duchu. *Zachovej klid.*

Elektronická pošta jí doručila děsivou zprávu. *Uteč, Sonjo!* varoval ji Franz. *Jdi do hotelu Artemisia. Tam budeš v bezpečí. Počkej, až se ti ozve –*

Zpráva náhle skončila uprostřed věty. Proč ji Franz nedopsal? Co se děje? Předchozí noci slyšela, jak manžel někomu zdůrazňuje, že je nutno zničit Primu. Kdo nebo co je Prima?

Frau Verbruggeová se blížila k Brandenburgische Strasse, na níž stojí hotel Artemisia, který přijímá pouze ženy. *Počkám tam na Franze. Vysvětlí mi, co to má znamenat.*

Když Sonja Verbruggeová dorazila na roh ulice, na semaforu pro chodce naskočila červená, a jak se zastavila u obrubníku, někdo z davu do ní narazil a postrčil ji do vozovky. *Zatracení turisti!* Limuzína, která parkovala v druhé řadě, se náhle rozjela a srazila ji k zemi. Okamžitě se kolem ní seběhl hlouček čumilů.

„Je v pořádku?“

„Ist ihr etwas passiert?“

„Peut-elle marcher?“

V tom okamžiku u chodníku zastavila projíždějící sanitka. Vyskočili z ní dva zdravotníci a ujali se zraněné.
„Postaráme se o ni.“

Sonja Verbruggeová vnímala, jak ji zvedají a ukládají na nosítka. Dveře se přibouchly a vzápětí se ambulance rozjela.

Pokusila se posadit, ale popruhy, které ji poutaly k nosítkům, jí to nedovolily. „Nic mi není,“ protestovala. „Nejsem zraněná, jenom...“

Jeden ze záchranářů se k ní skláněl. „To je v pořádku, Frau Verbruggeová. Uvolněte se a zachovejte klid.“

Vzhledla k němu, náhle poplašená. „Jak to, že znáte mé jmé...?“

Ucítila v paži bodnutí injekční jehly a v příštím okamžiku ji pohltila náruč tmy.

Paříž, Francie

Mark Harris stál sám na vyhlídkové plošině Eiffelovy věže a nevšiml si hustého lijáku sráženého větrem. Čas od času změnil klikatý blesk dešťové kapky v mihotavý diamantový vodopád.

Na protějším břehu Seiny se vedle zahrady u Trokadera tyčila důvěrně známá silueta paláce de Chaillot, ale Mark ji nevnímал. Jeho mysl se soustředila na ohromující zprávu, která se brzy rozšíří do celého světa.

Poryv větru roztočil závoj deště do prudkého víru. Mark Harris si zaclonil rukávem zápěstí a podíval se na hodinky. Opozdili se. *A proč trvali na tom, abychom se setkali právě tady a navíc o půlnoci?* Jeho úvahy přeru-

šil zvuk otevírané kabiny výtahu. Blížili se k němu dva muži, sklonění proti dorážejícímu větru.

Když je Mark Harris poznal, citelně se mu ulevilo. „Jdete pozdě.“

„Promiň, Marku. Zdrželo nás to mizerné počasí.“

„To nic. Hlavně že jste tady. Schůzka ve Washingtonu je domluvena, ano?“

„Právě o tom si musíme promluvit. Dnes ráno jsme podrobně diskutovali o tom, jak tuto záležitost nejlépe zařídit, a rozhodli jsme se...“

Zatímco první muž mluvil, jeho společník se přesunul za Harrise. A potom Mark ucítil tupý úder do hlavy a prakticky ve stejném okamžiku ho silné ruce zvedly přes zábradlí a shodily do nočního deště. Po několika vteřinách jeho tělo dopadlo na nehostinnou dlažbu o osmatřicet pater níž.

Denver, Colorado

Gary Reynolds vyrostl v drsném pohoří Kelowna neda-leko kanadského Vancouveru, kde také absolvoval pilotní výcvik, a proto byl na létání nad zrádným horským terénem zvyklý. Momentálně seděl v kabině soukromé cessny Citation II a pozorně sledoval zasněžené vrcholky, které ho obklopovaly.

Letoun byl určen pro dvoučlennou posádku, ale dnes se Gary musel obejít bez druhého pilota. *Tentokrát musím letět sám*, pomyslel si Reynolds nevesele.

Vyplnil falešný letový plán, v němž uvedl jako cíl Kennedyho letiště ve Washingtonu. Nikoho by ani nenapadlo hledat ho v Denveru. Noc stráví u své sestry a ráno vyrazí na východ, kde se sejde s ostatními. Všechny kroky nutné k odstranění Primy byly dohodnuty a...

Jeho myšlenky přerušil hlas z palubní vysílačky. „Citation jedna jedna jedna Lima Foxtrot, tady řídicí věž mezi-národního letiště v Denveru. Ohlaste se, prosím.“

Gary Reynolds stiskl tlačítko mikrofону. „Tady Citation jedna jedna jedna Lima Foxtrot, žádám o povolení k přistání.“

„Jedna Lima Foxtrot, uveďte svou polohu.“

„Tady jedna Lima Foxtrot. Jsem patnáct mil severovýchodně od denverského letiště. Výška patnáct tisíc stop.“

Vpravo se tyčil vrchol hory Pike's Peak. Po jasně modré obloze neplul jediný mráček. *Dobré znamení.*

Po krátké odmlce se znovu ozvala řídicí věž. „Jedna Lima Foxtrot, máte povolení přistát na dráze dva-šest. Opakuju, dráha dva-šest.“

„Jedna Lima Foxtrot rozumí.“

Gary Reynolds bez nejmenšího varování ucítil, jak letoun náhle poskočil. Překvapeně vyhlédl oknem pilotní kabiny. Zvedl se silný vítr a během několika vteřin vlétla jeho cessna do divokých turbulencí, jež jí zmítaly ze strany na stranu, nahoru a dolů. Gary přitáhl řídicí páku ve snaze získat výšku, avšak letadlo odmítlo poslušnost; polapeno v zuřivém víru přestalo být ovladatelné. Pilot aktivoval vysílačku.

„Jedna Lima Foxtrot hlásí stav nouze.“

„Jedna Lima Foxtrot, jaká je povaha nouzového stavu?“

„Vletěl jsem do extrémně silných turbulencí!“ ječel Gary Reynolds do mikrofónu. „Stroj je neovladatelný! Chytil jsem zatracený hurikán!“

„Jedna Lima Foxtrot, jste jen čtyři a půl minuty od denverského letiště a my tady na monitorech nevidíme sebe-menší náznak turbulencí.“

„Já na vaše monitory kašlu! Říkám vám...“ Zajíkl se. „Mayday, may...“

Dispečerů v letištní věži v šoku zírali, jak světlá tečka zmizela z radarové obrazovky.

Manhattan, New York

Za svítání se pod Manhattanským mostem přes East River nedaleko mola číslo sedmnáct shromáždili uniformovaní policisté i detektivové v civilu kolem oblečené mrtvoly, která ležela na břehu. Někdo lhostejně pohodil tělo tak, že se hlava strašidelně pohupovala na hladině sem a tam, jak si s ní pohrávaly vlny.

Vyšetřování vedl poručík Earl Greenburg, detektiv z oddělení pro vyšetřování vražd Manhattan-jih, který právě dokončil předepsané úkony. K mrtvole se nesměl nikdo přiblížit, dokud fotograf nepořídil záběry ze všech úhlů a on sám si nezaznamenal detailní podrobnosti o situaci na místě činu, zatímco ostatní policisté pátrali v nejbližším okolí po případných stopách a důkazech. Ruce oběti byly zabaleny do čistých plastových sáčků.

Soudní patolog Carl Ward dokončil ohledání těla, vstal, oprášil si špínu z nohavic a ohlédl se na oba hlavní vyšetřovatele. Detektiv Earl Greenburg působil dojmem schopného profesionála a mohl se pochlubit impozantním seznamem vyřešených případů. Jeho prošedivělý kolega detektiv Robert Praegitzer se vyznačoval klidným, bezstarostným chováním člověka, který už všechno viděl a nic ho nemůže překvapit.

„Je tvůj, Earle,“ řekl koroner Greenburgovi.

„Tak co tu máme?“

„Zjevnou příčinou smrti je proříznuté hrdlo. Čepel zasáhla krkavici. Obě číšky má rozmlácené a nahmatal jsem několik zlomených žeber. Někdo se na něm pěkně vyřádil.“

„Čas úmrtí?“

Ward sklopil oči k hladině, která si pohrávala s hlavou oběti. „Těžko říct. Podle mého odhadu ho sem pohodili krátce po půlnoci. Podrobnou zprávu dostanete po pitvě.“

Greenburg obrátil pozornost k mrtvole. Šedé sako, tmavomodré kalhoty, světle modrá kravata, na levém zápěstí drahé hodinky. Detektiv poklekl a začal prohledávat kapsy saka. Nahmatal kus papíru a konečky prstů ho vytáhl.

„Je to italsky.“ Zvedl hlavu a rozhlédl se. „Gianelli!“

Přiběhl k němu uniformovaný policista. „Ano, pane?“

Greenburg mu podal lístek. „Přeložte mi to.“

Gianelli pomalu přečetl vzkaz: „*Poslední šance. Buď mi přineseš zbytek zásilky drog k molu sedmnáct, nebo si zaplaveš mezi rybami.*“

Robert Praegitzer nasadil překvapený výraz. „Mafiánský mord? Proč by ho v tom případě nechali takhle ležet všem na očích?“

„Dobrá otázka.“ Greenburg prohledával ostatní kapsy oběti. Vytáhl peněženku a otevřel ji. Byla nacpaná bankovkami. „Po jeho peněžích vrah rozhodně nešel.“ Z boční kapsičky vylovil vizitku. „Jméno mrtvého zní Richard Stevens.“

Praegitzer sraštil obočí. „Richard Stevens... Nepsali o něm nedávno v novinách?“

„Psali o jeho ženě Dianě Stevensové,“ poučil ho Greenburg. „Svědčila u soudu v případě vraždy Tonyho Altieriho.“

„No jo,“ přisvědčil Praegitzer. „Vypovídala proti hlavě mafie. Ten *capo di capos* z ní určitě neměl žádnou radost.“

Oba muži se otočili k mrtvole Richarda Stevense.

Kapitola první

V sále číslo třicet sedm v budově nejvyššího trestního soudu na Centre Street 180 uprostřed Manhattanu právě probíhalo přelíčení, v němž jako obviněný vystupoval Anthony (Tony) Altieri. Obecenstvo a žurnalisté zaplnili rozlehlou úctyhodnou soudní síň do posledního místečka.

Anthony Altieri se choulil v invalidním vozíku u lavice obžalovaných a vypadal jako bledá obtloustlá žába, skrčená ve své strnulosti. Jen jeho oči prozrazovaly život a Diana Stevensová na stanovišti svědků cítila pulzující nenávisť pokaždé, když se na ni podíval.

Vedle Altieriho seděl jeho obhájce Jake Rubenstein, advokát, který proslul jednak svou exkluzivní klientelou, rekrutující se vesměs z řad zločineckých gangů, a dále tím, že téměř všichni obžalovaní, které u soudu hájil, byli zproštěni viny.

Nevysoký elegantní právník se vyznačoval pohotově uvažujícím mozkiem a živou představivostí. Ani dvě jeho vystoupení v soudní síni se navzájem nepodobala a teatrální, afektované chování při přelíčení se mu stalo druhou přirozeností a nejdůležitějším pracovním nástrojem. Jako obhájce byl neobyčejně schopný. Uměl dokonale posoudit protistranu a s instinktem dravce okamžitě využíval každou její slabost. Občas sám sebe viděl jako lva, který se pomalu plíží k nic netušící kořisti připraven ke skoku..., nebo jako lstivého pavouka, který splétá síť, do

níž se nakonec soupeř chytí a zůstane mu bezmocný vydán na pospas... Jindy mu představitost vykreslila obraz trpělivého rybáře, který opatrně nahazuje vlasec, pomalu pohybuje návnadou a čeká, až se do ní naivně důvěřivý svědek zakousne.

Advokát teď pozorně sledoval svědkyni a snažil se jí pohledem proniknout do mysli. Diana Stevensová překročila třicítku. Obklopovala ji aura elegance. Měla patricijské rysy obličeje, rozevláté jemné blond vlasy, smaragdové oči a nádhernou postavu, na sobě dokonale ušitý černý kostým. Ztělesňovala spolehlivost a důvěryhodnost a Jake Rubenstein věděl, že předchozího dne na porotce zapůsobila velmi příznivě. Uvědomoval si, že při křížovém výslechu k ní bude muset přistupovat s krajní opatrností. Rozhodl se pro roli rybáře.

Pomalu přistoupil ke stanovišti svědků a oslovil ji laskavým, vlídným tónem. „Paní Stevensová, včera jste ve své výpovědi uvedla, že kritického dne, tedy čtrnáctého října, jste jela ve svém automobilu na jih po Henry Hudson Parkway. Defekt pneumatiky vás přinutil sjet z dálnice na výjezdu k padesáté osmé ulici, odkud jste pokračovala po přístupové komunikaci k Fort Washington Parku, kde jste zastavila.“

„Ano,“ odpověděla svědkyně tichým kultivovaným hlasem.

„Proč jste zastavila právě na tom místě?“

„Praskla mi pneumatika a věděla jsem, že musím sjet mimo hlavní silnici. Přes stromy jsem zahlédla střechu domu a domnívala jsem se, že by mi jeho obyvatelé mohli pomoci. Neměla jsem totiž rezervu.“

„Jste členkou autoklubu?“

„Ano.“

„A máte v autě telefon?“

„Ano.“

„Proč jste tedy nezavolala do autoklubu?“
„Domnívala jsem se, že by to trvalo příliš dlouho.“
„Samozřejmě,“ přisvědčil Rubenstein účastně. „Takže jste zastavila u toho domku.“

„Ano.“

„Vystoupila jste a zaklepala, abyste požádala o pomoc?“

„Přesně tak.“

„Venku bylo ještě světlo?“

„Ano. Stalo se to kolem páté odpoledne.“

„To znamená, že jste dobře viděla?“

„Jistě.“

„A co jste viděla, paní Stevsová?“

„Viděla jsem Anthonyho Altieriho...“

„Ach, vy už jste se s ním dříve setkala?“

„To ne.“

„Tak jak jste věděla, že to je Anthony Altieri?“

„Viděla jsem jeho fotografie v novinách a...“

„Chcete říct, že jste viděla snímky, které vám připomínaly obžalovaného?“

„No, to...“

„Co jste viděla v domě?“

Diana Stevsová se rozechvěle nadechla. Mluvila pomalu a v duchu si představovala scénu, která se tehdy před jejíma očima odehrála. „V místnosti byli čtyři muži. Jeden z nich seděl přivázaný na židli. Vypadalo to, že ho pan Altieri vyslýchá. Další dva stáli vedle něho.“ Hlas se jí zatřásl. „Pan Altieri vytáhl pistoli, něco vykřikl a... a střelil toho muže do týla.“

Jack Rubenstein vrhl postranní pohled na porotu, která výpověď svědkyně doslova hltala.

„Co jste udělala potom, paní Stevsová?“

„Utekla jsem zpátky k autu a zavolala mobilním telefonem linku devět set jedenáct.“

„A pak?“

„Ujela jsem.“

„S prasklou pneumatikou?“

„Ano.“

Vhodná chvíle rozčeřit hladinu. „Proč jste nepočkala na příjezd policie?“

Diana se ohlédla k lavici obžalovaných. Altieri ji pozo- roval s neskrývanou zlobou.

Odvrátila pohled. „Nemohla jsem tam zůstat, proto- že... protože jsem se bála, že ti muži vyběhnou z domu a uvidí mě.“

„Jistě, to je zcela pochopitelná obava,“ připustil Ru- benstein – a pak jeho hlas ztvrdl. „Co však nechápu, paní Stevénsová, je skutečnost, že když policejní hlídka na zá- kladě vašeho telefonátu dorazila na místo a vstoupila do domu, nejen že v něm nikoho nenašla, ale dokonce ne- objevila žádné stopy, že by se tam někdo zdržoval, natož aby tam byl zavražděn.“

„To nedokážu vysvětlit, nicméně...“

„Vy jste umělkyně, paní Stevénsová, nemám pravdu?“

Otázka svědkyni zaskočila. „Ano, ale...“

„Úspěšná umělkyně?“

„Předpokládám, že by se to tak dalo říct, ale co to má...?“

Teď zaseknout háček.

„Trocha publicity navíc nemůže nikdy uškodit, že? Celá země vás uvidí ve večerních zprávách v televizi a na prvních stránkách...“

Diana sežehla obhájce pobouřeným pohledem. „Publi- cita s tím neměla nic společného. Neposlala bych nevin- ného člověka do...“

„Ano, paní Stevénsová. *Nevinný*. To je klíčové slovo. A já dokážu mimo jakoukoliv rozumnou pochybnost, že pan Altieri je skutečně nevinný. Děkuji. Skončil jsem s vámi.“

Diana Stevsová ten dvojsmysl ignorovala. Sop-
tíc vztekem opustila stanoviště svědků a vracela se na
své místo. „Mohu odejít?“ sykla cestou na státního zá-
stupce.

„Jistě. Pošlu někoho, ať vás doprovodí.“

„Děkuji, ale to nebude nutné.“

Vyšla ze soudní síně a sjela výtahem k parkovacím ga-
rážím. V uších jí stále zněla obhájcová slova.

*Vy jste umělkyně, paní Stevsová, nemám pravdu...?
Trocha publicity navíc nemůže nikdy uškodit, že? Jak po-
nižující! Ale vzato do důsledků byla se svou výpovědí
spokojena. Sdělila porotcům, co přesně viděla, a oni ne-
měli nejmenší důvod jí nevěřit. Anthony Altieri bude od-
souzen a stráví zbytek života za mřížemi. Přesto musela
Diana stále myslet na nenávistné jedovaté pohledy, jimiž
ji probodával, a cítila lehké mrazení.*

Podala zřízenci parkovací lístek a zamířila ke svému
vozu.

O dvě minuty později vyjela na ulici a odbočila na se-
ver ke svému domovu.

Když zastavila na křižovatce, přistoupil k ní dobře ob-
lečený mladík, který dosud stál vedle dopravní značky.
„Promiňte, paní, zabloudil jsem. Nemohla byste...?“

Diana stáhla okénko.

„Nemohla byste mi říct, jak se dostanu k tunelu Hol-
land?“ zeptal se s italským přízvukem.

„Jistě. Je to velmi jednoduché. Jeďte k první...“

Mladý muž zvedl ruku, v níž svíral pistoli s nasazeným
tlumičem. „Vystupte z auta, paní. Rychle.“

Diana zbledla. „Dobře. Prosím vás, ne...“ Pootevřela
dveře. Mladík o krok ustoupil – a Diana dupla na plyn
a vyrazila s hvízdajícími pneumatikami. Slyšela, jak se

vysypalo prostřelené zadní sklo a jak další kulka pleskla do kapoty. Srdce jí bušilo tak prudce, že se sotva dokázala nadechnout.

O únosech cestujících z automobilu už Diana Stevencová četla, ale vždy je pokládala za odtažitě události, které postihují někoho jiného. A ten člověk se jí navíc pokusil zabít! Tohle přece únosci nedělávají. Natáhla se pro mobilní telefon a vytukala 911. Trvalo nejméně dvě minuty, než se jí ohlásila policejní centrála.

„Devět jedna jedna. Co potřebujete?“

Už ve chvíli, kdy vysvětlovala, co se stalo, Diana pochopila, že je to beznadějně. Útočník měl spoustu času zmizet.

„Vyšleme tam hlídku. Můžete mi sdělit své jméno, adresu a telefonní číslo?“

Diana uvedla požadované údaje. *Zbytečné*, pomyslela si. Ohlédla se na rozbité sklo a zachvěla se strachem. Zoufale zatoužila zatelefonovat Richardovi do kanceláře a svěřit se mu s tím, co ji postihlo, avšak věděla, že pracuje na důležitém projektu. Kdyby mu zavolala a oznámila, co se jí stalo, jistě by ho to znepokojilo a rozjel by se za ní, aby jí stál po boku – a ona v žádném případě nechtěla, aby kvůli ní nedodržel termín. Všechno mu řekne až doma.

Při další úvaze jí naskočila husí kůže. *Čekal tam na mě, nebo to byla jen náhoda?* Vzpomněla si na rozhovor, který vedla s Richardem v den zahájení procesu: *Myslím, že bys neměla svědčit, Diano. Mohlo by to být nebezpečné.*

Nedělej si starosti, drahý. Altieri bude odsouzen. Zavřou ho a zahodí klíč od cely.

Jenže má přátele a ti...

Kdybych to neudělala, Richarde, nedokázala bych se sama sobě podívat do očí.

Diana dospěla k závěru, že útok na křižovatce byl pouze náhodný. *Altieri přece není takový blázen, aby na mě poslal nájemného vraha, uvažovala. Zejména ne teď, v době procesu.*

Sjela z dálnice a pokračovala na západ až k obytnému komplexu na Východní pětasedmdesáté ulici. Než vjela do suterénní garáže, naposled se podívala do zpětného zrcátka. Všechno vypadalo normálně.

Prostorný a vzdušný byt zabíral dvě patra domu. Rozlehlý obývací pokoj s okny od podlahy ke stropu a mohutným mramorovým krbem byl vybaven bohatě čalouněnými křesly a pohovkou s květinovým vzorem, vestavěnou knihovničkou a televizorem s širokouhlou obrazovkou. Stěny ověšené pestrobarevnými obrazy připomínaly duhu. Mezi autory pláten byste našli Childea Hassama, Julese Pascina, Thomase Birche a George Hitchcocka a jeden kout byl vyhrazen Dianiným dílům.

Na vyšším podlaží se nacházela ložnice s koupelnou, pokoj pro hosty a prosluněný ateliér, kde Diana malovala. I zde visely na stěnách její obrazy. Na stojanu uprostřed místnosti byl upevněn nedokončený portrét.

Hned po návratu domů spěchala Diana do ateliéru. Sundala nehotový portrét ze stojanu a nahradila jej čistým plátnem. A pak začala skicovat obličej muže, který se jí pokusil zabít. Ruce se jí však trásly tak silně, že musela přestat.

Cestou k bytu Diany Stevensové si detektiv Earl Greenburg postěžoval: „Tuhle část své práce nejvíc nenávidím.“

„Raději jim to oznámíme sami, než aby to uslyšeli ve večerních zprávách,“ opáčil Robert Praegitzer a podíval se na partnera. „Řekneš jí to?“

Earl Greenburg nešťastně přikývl. Vzpomínal na kolegu, který musel informovat jistou paní Adamsovou, že její manžel, pochůzkář, byl zabit při výkonu služby.

Je to velmi citlivá žena, varoval detektiva velitel. Musíš jí to sdělit šetrně.

Žádný strach. Zvládnu to.

Detektiv zaklepal u Adamsova domu, a když se dveře otevřely, zeptal se policistovy manželky: *Vy jste vdova Adamsová?*

Zvuk domovního zvonku Dianu vyděsil. „Kdo je tam?“ zeptala se prostřednictvím elektronického vrátného.

„Detektiv poručík Earl Greenburg. Potřebuju si s vámi promluvit, paní Stevensová.“

To bude o tom únosu, pomyslela si Diana. Policie zareagovala rychle.

Stiskla tlačítko; Greenburg vešel do chodby a zamířil ke dveřím bytu.

„Dobrý den.“

„Paní Stevensová?“

„Ano. Jsem ráda, že jste přišli tak rychle. Začala jsem z paměti kreslit podobu toho muže, ale...“ Zhluboka se nadechla. „Měl snědou pleť v obličejí, hluboko posazené hnědé oči a na tváři malou bradavici. V ruce držel pistoli s nasazeným tlumičem a...“

Greenburg zmateně zamrkal. „Promiňte, ale nechápu, o čem...“

„Ten útočník. Volala jsem devět set jedenáct a...“ Postřehla výraz policistova obličejí. „Vy jste nepřišel kvůli tomu pokusu o únos, že?“

„Ne, madam, nepřišel.“ Greenburg se na okamžik odmlčel. „Mohu dál?“

„Prosím.“

Detektiv vstoupil do bytu.

Dívala se na něj zpod svrašťelého obočí. „O co jde? Stalo se něco?“

Greenburg jen obtížně hledal slova. „Bohužel ano. Je mi to líto, ale... Obávám se, že pro vás mám špatnou zprávu. Jde o vašeho manžela.“

„Co se mu stalo?“ vyhrkla roztrášeným hlasem.

„Měl nehodu.“

Dianě sáhla na srdce ledová ruka děsu. „Jakou nehodu?“

Greenburg se zhluboka nadechl. „Byl zavražděn, paní Stevénsová. Včera v noci. Dnes ráno jsme pod mostem na břehu East River objevili jeho tělo.“

Diana na něj dlouho mlčky hleděla a pak pomalu zavrtila hlavou. „S někým jste si oběť spletli, poručíku. Můj manžel je v práci, ve své laboratoři.“

Bude to horší, než si policista myslel. „Paní Stevénsová, vrátil se váš manžel včera večer domů?“

„Ne, ale Richard často pracuje přes noc. Je vědec.“ Její znepokojení každou vteřinou rostlo.

„Paní Stevénsová, věděla jste, že se váš manžel zapletl s mafii?“

Diana zbledla jako stěna. „S mafii? Zešílel jste?“

„Zjistili jsme...“

Diana prudce oddechovala. „Ukažte mi služební průkaz!“

„Jak si přejete.“ Detektiv Greenburg vytáhl pouzdro s odznakem a podal jí ho.

Diana si doklad prohlédla, vrátila ho policistovi a pak mu vši silou vyfala políček. „Platí vás snad město za to, abyste děsil poctivé občany? Můj manžel není mrtvý! Je v práci!“ ječela na pokraji hysterie.

Greenburg se jí podíval do očí – viděl v nich šok a odmítavou reakci. „Paní Stevénsová, nemám vám někoho poslat, aby se o vás postaral?“

„To spíš vy potřebujete, aby se o vás někdo postaral. A teď odejděte z mého bytu.“

„Paní Stevensová...“

„Vypadněte!“

Greenburg položil na stůl navštívenku. „Tady máte moje číslo pro případ, že byste se mnou chtěla mluvit.“

Když detektiv vycházel ze dveří, táhly mu hlavou neveselé úvahy. *No tak tohle jsem opravdu zvládl brilantně, pomyslel si ironicky. Zrovna tak jsem na ni mohl vybafnout: „Vy jste vdova Stevensová?“*

Po Greenburgově odchodu Diana zamkla dveře bytu a celá roztrápená se nadechla. *Ten blbec! Přišel na nesprávnou adresu a snažil se mě postrašit. Měla bych ho ohlásit.* Podívala se na hodinky. *Richard se již brzy vrátí. Nejvyšší čas začít chystat večeři.* Měla v úmyslu uvařit paellu, manželovo oblíbené jídlo. Zamířila do kuchyně a pustila se do práce.

Protože Richard pracoval na tajných projektech, Diana ho v laboratoři nikdy nevyrušovala, a pokud jí manžel nezavolal, věděla, že se opozdí. V osm večer byla paella hotová. Ochutnala pokrm a spokojeně se usmála. Přesně podle jeho chuti. Když se nevrátil ani do desáté, schovala hrnec s večeří do chladničky, na jejíž dveře přilepila lístek se vzkazem: *Miláčku, večeři máš v ledničce. Klidně mě vzbud', až se vrátíš.* Richard přijde domů vyhládlý.

Náhle se cítila úplně vyčerpaná. Převlékla se do noční košile, vyčistila si zuby a šla si lehnout. Za několik minut už tvrdě spala.

Ve tři hodiny ráno se s výkřikem probudila.

Kapitola druhá

Než se Diana ovládla natolik, aby se přestala třást, za Nokny svítalo. Chlad, který cítila, jí pronikal až do morku kostí. Richard je mrtvý. Už ho nikdy neuvidí, neuslyší jeho hlas, neschoulí se v jeho náručí. *A je to moje chyba. K tomu soudu jsem neměla chodit. Ach, Richarde, odpusť mi to... Prosím tě, odpusť mi... Neumím si představit, jak bez tebe přežiju. Tys byl můj svět, můj důvod proč žít. Teď nemám nic.*

Nejraději by se svinula do klubička.

Nejraději by zmizela.

Nejraději by zemřela.

Ležela přemožena zoufalstvím a vzpomínala na minulosť, na to, jak Richard změnil její život...

Diana Westová vyrostla v Sands Pointu ve státě New York, obklopena klidnou pohodou a bohatstvím. Její otec byl lékař, matka umělkyně a Diana začala malovat již ve třech letech. Navštěvovala Internátní školu svatého Pavla a v prvním ročníku univerzity prožila krátký románek s charismatickým učitelem matematiky. Tvrdil jí, že se s ní chce oženit, protože je pro něj jediná žena na světě. Když se Diana dozvěděla, že má manželku a tři děti, usoudila, že buď neumí počítat, nebo ztratil paměť, a přestoupila na Wellesley College.

Byla doslova posedlá uměním a každou volnou chvíli strávila malováním. První obrazy začala prodávat ještě před promoci a rychle získala reputaci nadějného talentu.

Na podzim toho roku jí jistá významná galerie na Páté avenue uspořádala samostatnou výstavu, která zaznamenala oslnivý úspěch. Majitel galerie Paul Deacon, bohatý a erudovaný Afroameričan, jí pomohl rozvinout nadání ve vynikající kariéru.

V den vernisáže byla výstavní síň nabita k prasknutí. Deacon přispěchal k Dianě se zářícím úsměvem. „Blahopřeju! Většinu obrazů jsme již prodali. Za několik měsíců vám uspořádám další výstavu, jen co budete připravena.“

„To je vynikající, Paule,“ radovala se Diana.

„Však si úspěch zasloužíte.“ Poklepal jí na rameno a odkvačil.

Diana právě podepisovala program jednomu z návštěvníků, když se u ní zastavil neznámý muž. „Líbí se mi vaše křivky.“

Diana strnula. Rozzlobeně se otočila a nadechla se k ostré odpovědi, ale to už její obdivovatel pokračoval.

„Vyznačují se elegancí Rossettiho nebo Moneta.“ Zkoumavě si prohlížel jedno z vystavených pláten.

Diana se v posledním okamžiku zarazila. „Ach,“ vydechla jen a zadívala se na neznámého pozorněji. Kolem pětatřiceti, sto pětaosmdesát centimetrů vysoký, atletická postava, světlé vlasy, jasně modré oči. Na sobě měl tmavohnědý vycházkový oblek, bílou košili a hnědou vázanku.

„Ehm... Děkuju za poklonu.“

„Kdy jste začala malovat?“

„Už jako dítě. Moje matka byla malířka.“

Usmál se. „Moje matka byla kuchařka, ale sám vařit neumím. Vaše jméno znám. Já jsem Richard Stevens.“

V tom okamžiku k nim přistoupil Paul Deacon s třemi balíčky v rukou. „Tady máte své obrazy, pane Stevensi. Ať vám přinesou hodně radosti.“ Podal Richardovi zabalená díla a zase odspěchal.

Diana se na Stevense překvapeně zadívala. „Koupil jste tři mé obrázky?“

„Další dva už mám doma.“

„To mi... to mi velmi lichotí.“

„Dokážu ocenit talent.“

„Děkuju.“

Odmlčel se. „Nechci vás zdržovat. Jistě máte spoustu jiných povinností. Nechám vás...“

„Ne, to je v pořádku,“ udivila Diana sama sebe.

Usmál se. „Dobře,“ řekl a po krátkém zaváhání dodal: „Udělala byste mi velkou radost, kdybyste přijala mé pozvání, slečno Westová.“

Diana se mu podívala na levou ruku. Neměl snubní prsten. „Ano?“

„Náhodou jsem získal dvě vstupenky na zítřejší premiéru *Lehkovážného ducha* od Noëla Cowarda a nemám s kým představení navštívit. Kdybyste měla večer čas...“

Diana se na něj zkoumavě zahleděla. Příjemný, sympatický a velmi atraktivní muž, nicméně pro ni naprostý cizinec. *To by mohlo být nebezpečné. Až příliš nebezpečné*, blesklo jí hlavou – a pak se uslyšela, jak říká: „Půjdu s vámi moc ráda.“

Večer příštího dne se vydařil přímo nádherně. Richard Stevens se projevil jako zábavný společník a oba rychle zjistili, že mají hodně společného. Sdíleli zájem o výtvarné umění a hudbu a spoustu jiného. Richard Dianu silně přitahoval, jenže si nebyla jistá, zda on k ní chová podobné pocity.

Před rozchodem se jí zeptal: „Neměla byste volný večer i zítra?“

„Ano,“ odpověděla bez váhání.

Následujícího dne spolu povečeřeli v tiché restauraci v SoHo.

„Povězte mi něco o sobě, Richarde.“

„Moc toho k povídání není. Pocházím z Chicaga. Můj otec pracoval jako architekt. Navrhoval budovy po celém světě a já s matkou jsme jezdili s ním. Navštěvoval jsem v zahraničí dobrou desítku škol a v sebeobraně jsem se naučil několik cizích jazyků.“

„Co děláte? Čím se živíte?“

„Jsem vědec. Pracuju pro KIG – Kingsley International Group. Je to velká organizace, taková expertní skupina pro nejrůznější obory.“

„To musí být vzrušující práce.“

„Fascinující. Zaměřujeme se na špičkové technologie. Kdyby měla naše společnost motto, znělo by asi následovně: *Pokud neznáme odpověď dnes, počkejte do zítřka.*“

Po večeři odvezl Richard Dianu domů. U dveří ji vzal za ruku. „Děkuju za nádherný večer.“

Otočil se a odešel.

Diana stála u vchodu a dívala se za ním. *Jsem ráda, že je opravdový gentleman. Jsem opravdu ráda. Ztraceně!*

Od té doby spolu trávili každý večer. Začali si tykat a Diana pokaždé, když Richarda spatřila, pocítila stejný žár.

V pátek po večeři jí řekl: „O sobotách trénuju fotbalové žáky. Nechtěla by ses zítra podívat?“

Diana přikývla. „Ráda, trenére.“

Druhý den ráno sledovala, jak Richard pracuje s nadšenými hochy, kteří byli do kopané celí žhaví. Jako trenér byl mírný, starostlivý a trpělivý, každý úspěch svých

svěřenců ocenil pochvalou, a když desetiletý Tim Holm zasáhl míč přímo z voleje a vsítil nádherný gól, vybuchl nadšeným pokřikem. Chlapci ho očividně zbožňovali.

Jsem zamilovaná, pomyslela si Diana. *Jsem zamilovaná*.

O pět dní později Diana poobědvávala s partou kamarádek. Po odchodu z restaurace procházeli kolem salonku cikánské věštkyně.

„Nechme si předpovědět budoucnost,“ vyhrkla Diana v náhlém impulzu.

„Já nemůžu, Diano. Musím se vrátit do práce.“

„Já taky.“

„Já musím vyzvednout Johnnyho.“

„Jdi sama a potom nám řekneš, co ses dozvěděla.“

„Tak dobře. Zajdu tam.“

Za pět minut už seděla naproti babizně s propadlými tvářemi a špinavým šátkem na hlavě.

Takový nesmysl, plísnila se v duchu. *Co tady pohledávám?* Ale věděla, proč to udělala. Chtěla se zeptat, jestli její vztah s Richardem má nějakou budoucnost. *Jen tak, ať je nějaká sranda*, zdůvodnila si návštěvu pochybného podniku.

Dívala se, jak stařena uchopila balíček tarotových karet a začala je míchat, aniž se na návštěvnici podívala.

„Ráda bych věděla, jestli...“

„Pst.“ Věštkyně otočila kartu. Byl na ní vyobrazen Blázen v pestrobarevném oděvu a s pytlek v ruce. Stařena na kartu chvíli hleděla. „Odhalíte mnohá tajemství.“ Otočila další tarotovou kartu. „Tohle je Měsíc. Nejste si jistá svými tužbami.“

Diana zaváhala a přikývla.

„Týkají se muže?“

„Ano.“

Stařena obrátila následující list. „Tohle je karta Milenců.“

Diana se usmála. „Je to dobré znamení?“

„Uvidíme. Prozradí nám to další karta.“ Otočila ji. „Oběšenec.“ Věštkyně svažila obočí a chvíli počkala, než obrátila nový obrázek. „Dábel.“

„To je špatné?“ zeptala se Diana nevzrušeně.

Cikánská věštkyně neodpověděla.

Diana se dívala, jak stařena obrací jinou kartu z balíčku a vrtí hlavou. „Smrt,“ řekla zlověstně dutým hlasem.

Diana vstala. „Takovým nesmyslům nevěřím,“ odsekla zlostně.

Stařena k ní vzhledla, a když promluvila, její hlas zněl prázdně. „Nezáleží na tom, čemu věříte. Obchází vás smrt.“

Kapitola třetí

Berlín, Německo

Policejní komisař Otto Schiffer, dva uniformovaní strážníci a správce obytného domu Karl Goetz zírali na mrtvé tělo nahé ženy ležící v přetékaající vaně. Kolem krku se táhla zřetelná podlitina.

Komisař natáhl ukazovák pod kapající kohoutek. „Studená.“ Přičichl k prázdné láhvi od likéru, která stála vedle vany, a otočil se ke správci budovy. „Jak se jmenovala?“

„Sonja Verbruggeová. Její manžel je Franz Verbrugge, vědecký pracovník.“

„Žila v tomto bytě s manželem?“

„Sedm let. Výborní nájemníci. Činži platili vždycky včas. Nikdy s nimi nebyly žádné potíže. Ostatní je mají moc...“ Herr Goetz se zarazil.

„Měla paní Verbruggeová nějaké zaměstnání?“

„Ano. Pracovala v internetové kavárně Cyberlín. Zákazníci tam platí za použití počítačů, aby se mohli připojit...“

„Jak jste tělo objevil?“

„Přišel jsem jí spravit kohoutek. Nedal se pořádně utáhnout a studená voda jí pořád kapala do vany.“

„A dál?“

„Dnes ráno si nájemník o patro níž stěžoval, že mu protéká strop v koupelně. Přišel jsem sem nahoru, zaklepal na dveře, a když se nikdo neozýval, odemkl jsem si univerzálním klíčem. Vešel jsem do koupelny a našel ji...“ Správci se zadrhl hlas.

Do koupelny vstoupil detektiv v civilu. „V baru v obýváku nejsou žádné destiláty, jen víno.“

Komisař přikývl. „No jo.“ Ukázal na láhev od likéru vedle vany. „Nechte z ní sejmout otisky.“

„Ano, pane.“

Komisař se otočil ke správci. „Nevíte, kde bych našel pana Verbruggea?“

„Bohužel nemohu sloužit. Vídávám ho jen ráno, když odchází do práce, ale jinak...“ Herr Goetz bezmocně pokrčil rameny.

„Dnes ráno jste ho neviděl?“

„Ne.“

„Nevíte, jestli neměl pan Verbrugge v plánu nějakou služební nebo soukromou cestu?“

„Ne, pane komisaři, to opravdu nevím.“

Otto Schiffer se obrátil na detektiva. „Promluvte si s ostatními nájemníky. Zkuste zjistit, zda paní Verbruggeová netrpěla v poslední době depresemi nebo jestli se třeba s manželem nehádali. Zeptejte se také, jestli neholdovala alkoholu. Sežeňte prostě všechny dostupné informace.“ Podíval se na správce. „Manžela si prověříme. Pokud je vám známa nějaká skutečnost, která by nám tento případ pomohla vyřešit...“

Karl Goetz se neklidně ošil. „Nevím, jestli vám to pomůže, ale jeden z nájemníků mi řekl, že včera v noci stála před domem sanitka, a ptal se mě, zda v domě někdo neonemocněl. Vyšel jsem ven, abych se zeptal, co se stalo, ale sanitka mezitím odjela. Bude vám to k něčemu?“

„Ověříme si to,“ ujistil správce komisař.

„A co bude... co uděláte... s mrtvolou?“ zeptal se Karl Goetz nervózně.

„Soudní patolog je na cestě. Vypusťte vodu z vany a přikryjte tělo ručníkem.“

Kapitola čtvrtá

*O*bávám se, že pro vás mám špatnou zprávu... Byl zavražděn... Včera v noci... Ráno jsme objevili jeho tělo pod mostem...

Dianě Stevensové se zastavil čas. Bezcílně bloudila rozlehlým bytem plným vzpomínek a hlavou jí táhly truchlivé myšlenky. *Teplo domova nenávratně ztraceno... Bez Richarda je to jen hromada studených cihel. Už nikdy neožije.*

Klesla na pohovku a zavřela oči. *Richard, lásko moje, v náš svatební den ses mě zeptal, jaký bych chtěla dárek. Odpověděla jsem ti, že nechci vůbec nic. Jenže teď bych si něco moc přála. Vrať se mi. Nemusím tě vidět. Stačí, když mě obejměš, já už budu vědět, že jsi se mnou. Potřebuju ještě jednou pocítit tvůj dotek. Chci, abys mě hladil po prsou... Chci slyšet tvůj hlas, který mi říká, že jsem připravila tu nejlepší paellu na světě... Chci slyšet, jak mě prosíš, abych z tebe pořád nestahovala příkrývku... Chci slyšet, jak mi říkáš, že mě miluješ. Marně se snažila zadržet slzy, které jí kanuly z očí.*

Dny, které následovaly po noci, kdy si s hrůzou uvědomila strašlivou skutečnost manželovy smrti, prožila Diana sama v potemnělém bytě. Nezvedala telefon, neotevírala dveře návštěvníkům. Skrývala se jako zraněné zvíře ve svém doupěti. Chtěla být se svou bolestí sama. *Ach, Richarde, tolikrát jsem ti chtěla říct, jak moc tě miluju, abys mi odpověděl, že mě také miluješ! Ale nechtěla jsem vy-*

padat jako neuspokojená žena, která žíznila po lásce. Bože, jak jsem byla hloupá! Dnes žíznila umírám.

Nakonec, když telefon neustále vyzváněl do řinkotu domovního zvonku, Diana otevřela dveře.

Stála v nich Carolyn Terová, jedna z jejích nejbližších přítelkyň. Podívala se na Dianu a vyjela na ni: „Vypadáš otřesně!“ Její tón ovšem okamžitě zjihl. „Všichni se s tebou snažíme spojit, zlato. Máme o tebe strach.“

„Omlouvám se, Carolyn, ale já prostě nemůžu...“

Kamarádka ji objala. „Já vím. Ale máš spoustu přátel, kteří ti chtějí pomoci, navštívit tě.“

Diana zavrtěla hlavou. „Ne. To není možné. Nesnesla bych...“

„Poslyš, Diano, Richard je mrtvý, ale tvůj život jde dál. Neuzavírej se před lidmi, kteří tě milují. Teď je všechny obvolám.“

Dianini a Richardovi přátelé se začali ozývat po telefonu a navštěvovat ji v bytě a malířka musela přetrpět neko-nečnou litanii frází spojených s úmrtím blízké osoby.

„Ber to tak, Diano, že Richard našel věčný klid...“

„Bůh ho k sobě povolal, drahoušku...“

„Vím, že se Richard na tebe dívá z nebe...“

„Odešel do lepšího světa...“

„Připojil se k andělům...“

Diana by nejraději zaječela, ať jí dají pokoj.

Příval návštěvníků nepolevoval. Přišel i Paul Deacon, majitel umělecké galerie, která vystavovala její díla. Objal svou chráněnkyni kolem ramen a prohlásil: „Pokoušel jsem se vám dovolat, ale...“

„Já vím.“

„Je mi to moc líto. Richard byl vzácný člověk. Jenže vy se, Diano, nesmíte uzavřít do sebe. Lidé čekají na vaše obrazy.“

„Nemůžu. Malování už pro mě není důležité, Paule. S tím jsem skončila. Nic už pro mě není důležité.“

Nedala se přesvědčit.

Následujícího dne opět zazvonil zvonek a Diana neochotně zamířila ke dveřím.

Vyhlédla kukátkem a spatřila početnější skupinu malých návštěvníků. Nechápala, co to má znamenat, ale po krátkém váhání otevřela. V chodbě stálo deset nebo dvanáct chlapců.

Jeden z nich držel kytičku. „Dobré ráno, paní Stevensová,“ pozdravil a podal jí květiny.

„Děkuju.“ To už věděla, kdo ti hoši jsou – fotbalisté z žákovského oddílu, které Richard trénoval.

Diana dostala desítky květinových košů a stovky kondolencí poštou i e-mailem, ale tato drobná pozornost ji dojala snad nejvíce.

„Pojďte dál,“ pozvala malé návštěvníky.

Chlapci napochodovali do bytu. „Chtěli jsme vám jenom říct, jak moc je nám to líto.“

„Váš manžel byl správnej chlap.“

„Fakt bezva.“

„A fantastickej trenér.“

Diana měla co dělat, aby se nerozplakala. „Děkuju vám, hoši. I on vás měl moc rád. Byl na vás na všechny úžasně pyšný.“ Zhluboka se nadechla. „Nechcete něco k pití nebo...?“

Tim Holm, nadějný desetiletý útočník, který na tréninku vstřelil branku přímo z voleje, promluvil za své kamarády: „Ne, díky, paní Stevensová. Chtěli jsme vám

jenom říct, že i nám moc chybí. Na tu kytku jsme se slo-
žili. Stála dvanáct dolarů.“

„Jo,“ přidal se Timův spoluhráč. „A taky jsme chtěli,
abyste věděla, že je nám to strašně líto.“

Diana se na ně smutně zadívala. „Děkuju vám, chlapci,“
řekla tiše. „Vím, jak by byl Richard rád, kdyby věděl, že
jste přišli.“

Dívala se za nimi, jak se mumlavě loučili a odcházeli,
a vzpomněla si na svou první návštěvu na hřišti. Richard
s hochy při tréninku mluvil jako jejich vrstevník, jazy-
kem, jemuž rozuměli, a oni ho za to zbožňovali. *Tehdy
jsem se do něj opravdově zamilovala.*

Venku zahřmělo a do oken zabubnovaly první dešťové
kapky – jako boží slzy. *Prší.* Jako tehdy o prodlouženém
víkendu...

„Máš ráda pikniky?“ zeptal se jí Richard.

„Přímo je miluju.“

Usmál se. „Jako bych to nevěděl. Nuže, jeden jsem pro
nás naplánoval. Vyzvednu tě zítra v poledne.“

Rozednilo se do nádherného slunečného dne. Richard
zorganizoval piknik uprostřed Central Parku. Obstaral pří-
bory a ubrusy, a když Diana spatřila obsah velkého koše,
nahlas se rozesmála. Pečené hovězí, šunka, sýr, dvě velké
paštiky, bohatý výběr pití, velká krabice zákusků...

„To by stačilo pro menší armádu! Kolik hostů ještě
přijde?“ *Že by kněz?* blesklo jí hlavou a zrudla jako
pivoňka.

Richard ji napjatě pozoroval. „Vadí ti to?“

Jestli mi to vadí? V životě jsem nebyla šťastnější. „Vů-
bec ne, Richarde.“

Pokýval hlavou. „Výborně. Na žádnou armádu čekat
nebudeme. Začneme.“

Při jídle si měli hodně co povídat a každé vyřčené slovo jako by je ještě více sblížovalo. Oba vnímali sexuální napětí, které mezi nimi jiskřilo. A pak se uprostřed nádherného odpoledne nečekaně rozpršelo. V několika minutách promokli na kůži.

„To je mi líto,“ řekl Richard smutně. „Měl jsem to tušit, když v novinách psali, že bude hezky. Piknik máme zkažený a...“

Diana k němu přistoupila. „Opravdu je zkažený?“

V příštím okamžiku ji objímal a jejich rty se setkaly. Cítila teplo, které se jí rozlévalo po těle. Konečně se od-táhla. „Měli bychom se z těch mokrých šatů převléct,“ poznamenala.

Zasmál se. „Máš pravdu. Ještě chytíme rýmu.“

„U tebe, nebo u mě?“ zeptala se Diana.

Richard náhle zvažněl. „Diano, víš jistě, že to chceš? Ptám se, protože... protože tohle není vztah na jednu noc.“

„Já vím,“ odpověděla tiše.

O půl hodiny později se svlékali v Dianině bytě. Objímali se, zkoumali hmatem mučivě příjemná místa a nakonec, když už nemohli vydržet touhou, si lehli do postele.

Richard byl něžný a citlivý, vášnivý a prudký milenec. Prožívali čarovné kouzlo. Jeho jazyk našel její a pomalu se pohyboval a Diana cítila hebké vlny rozlévající se na pláži. A pak do ní vnikl a celou ji naplnil.

Zbytek odpoledne a velkou část večera se milovali, roz-právěli a otevřeli jeden druhému srdce. To, co prožívali, by nepopsala sebelépe volená slova.

Když ráno Diana připravovala snídani, Richard se jí ze-ptal: „Diano, vezmeš si mě?“

Otočila se k němu. „Ach, ano,“ odpověděla šťastně.

* * *

Svatba se konala o měsíc později. Překrásný obřad proběhl důstojně a ve vřelém duchu, rodinní příslušníci a přátelé blahopřáli novomanželům. Diana se zadívala na Richardův rozzářený výraz a usmála se při vzpomínce na absurdní předpověď cikánské věštkyně.

Týden následující po svatbě chtěli strávit na líbáncích ve Francii, avšak Richard jí zavolal z práce: „Právě jsme zahájili práci na novém projektu a já za této situace nemohu odjet. Moc se omlouvám, miláčku. Nevadilo by ti, kdybychom svatební cestu o pár měsíců odložili?“

„Jistěže ne, drahý,“ odpověděla.

„Nechtěla bys dnes se mnou poobědvat?“

„Velmi ráda.“

„Vím, že miluješ francouzskou kuchyni. Znáš jednu vynikající francouzskou restauraci. Vyzvednu tě asi za půl hodiny.“

O třicet minut později čekal Richard před domem. „Ahoj, zlato. Musím se setkat s jedním naším klientem. Na letišti. Odlétá do Evropy. Rozloučím se s ním a pak si zajdeme na oběd.“

Objala ho. „Výborně.“

Na Kennedyho mezinárodním letišti Richard oznámil: „Má soukromé letadlo. Sejdeme se s ním na ploše.“

Strážný je propustil na místo, kam mají běžní cestující vstup zakázán, a doprovodil je k tryskovému challengeru připravenému k odletu. Richard se rozhlédl. „Ještě zde není. Počkáme v letadle.“

„Jak myslíš.“

Vyšli po schodech do luxusní kabiny. Zahřívané motory temně hučely.

Z kokpitu vyšla letuška. „Dobrý den.“

„Dobrý den,“ pozdravil ji Richard.

Diana se usmála. „Dobrý den.“

Letuška zavřela dveře kabiny.

Diana se ohlédlá po Richardovi. „Netušíš, jak dlouho se ten tvůj klient opozdí?“

„Měl by tu být každou chvíli.“

Hukot motorů zesílil a letoun se dal do pohybu.

Diana se podívala z okna a zbledla. „Richard, my jedeme!“

Richard zahrál překvapeného. „Víš to jistě?“

„Podívej se z okna!“ Diany se zmocňovala panika. „Řekni... řekni pilotovi...“

„Co mu mám říct?“

„Ať zastaví!“

„Nemůžu. Roluje na startovací dráhu.“

Následovalo několik vteřin ticha a pak na něj Diana vy-třeštila oči. „Kam letíme?“

„Jejda, já jsem ti to neřekl? Přece do Paříže. Pozval jsem tě do francouzské restaurace, ne?“

Zalapala po dechu a potom se její výraz změnil. „Richard, já teď do Paříže nemůžu! Nemám nic na sebe. Nevzala jsem si kosmetiku. Musím...“

„Slyšel jsem, že i v Paříži existují obchody,“ poznamenal Richard.

Chvíli na něj zírala a pak se mu vrhla kolem krku. „Ach, ty blázínku. Miluju tě.“

Zazubil se. „Chtěla jsi líbánky. Máš je mít.“

Kapitola pátá

Na pařížském letišti Orly na ně čekala limuzína s řidičem a odvezla je do hotelu Plaza Athénée.

„Váš apartmán je připraven, pane a paní Stevensovi,“ uvítal je recepční.

„Díky.“

Manažer je dovedl k číslu 310 a podržel jim dveře. Novomanželé vešli a šokovaná Diana zůstala jako přimražená. Na stěnách viselo šest jejích obrazů. Otočila se k Richardovi. „Jak jsi... Kde se tady vzaly?“

„Nemám nejmenší tušení,“ odpověděl Richard nevinně. „Zdá se, že Francouzi mají dobrý vkus.“

Diana ho dlouze, vášnivě políbila.

V Paříži si připadali jako v zemi zázraků. Ze všeho nejdříve navštívili obchodní dům Givenchy, kde si oba doplnili garderobu, a pak prodejnu Louis Vuitton – potřebovali přece na nové šaty zavazadla.

Pomalou procházkou došli po Champs Élysées na Place de la Concorde, náměstí Svornosti. Prohlédli si slavný Vítězný oblouk, Bourbonský palác i La Madeleine. Navštívili Vendomské náměstí a strávili celý den v Louvru. Procházeli se mezi sochami v zahradě Rodinova muzea a večereli při svíčkách v romantických restauracích – Auberge de Trois Bonheurs, Au Petit Chez Soi a D' Chez Eux.

* * *

Jediné, co Dianě připadalo divné, byly Richardovy telefonáty – někdo mu volal v ty nejnemožnější hodiny.

„Kdo to byl?“ zeptala se jednou ve tři ráno, když Richard domluvil a položil sluchátko.

„Běžná provozní záležitost.“

Uprostřed noci?

„Diano! Diano!“

Carolyn Terová ji vytrhla ze zasnění. Skláněla se nad ní a starostlivě se vyptávala: „Jsi v pořádku?“

„Ano. Je... je mi dobře.“

Carolyn ji objala. „Chce to prostě čas. Uplynulo teprve pár dní.“ Zaváhala. „Mimochodem, už jsi zařídila pohřeb?“

Pohřeb. Nejsmutnější slovo v každém jazyce. Zní v něm smrt a ozvěna zoufalství.

„Ještě jsem... Nemůžu... Nemám sílu...“

„Pomůžu ti,“ nabídla se přítelkyně. „Vyberu rakev a...“

„Ne!“ Rázné odmítnutí vyklouzlo Dianě mnohem ostřeji, než zamýšlela.

Carolyn na ni beze slova hleděla.

Dianě se roztrásl hlas. „Copak to nechápeš? Tohle je... tohle je to poslední, co pro Richarda mohu udělat. Chci mu uspořádat speciální pohřeb. Určitě by byl rád, kdyby se s ním přišli rozloučit všichni jeho přátelé.“ Po tvářích se jí kutálely slzy.

„Diano...“

„Rakev vyberu sama, abych se ujistila, že... že se Richardovi bude pohodlně ležet.“

K tomu ovšem neměla Carolyn co dodat.

Detektiv Earl Greenburg seděl toho dne odpoledne ve své kanceláři. Zazvonil telefon.

„Volá vám paní Stevensová, šéfe.“

Bože, jen to ne! Greenburga pořád pátil na tváři políček, který mu uštědřila, když se s ní naposled setkal. *Co chce? Zase si stěžovat?* Zvedl sluchátko. „Poručík Greenburg,“ ohlásil se.

„Tady Diana Stevensová. Volám vám ze dvou důvodů. Za prvé bych se chtěla omluvit. Zachovala jsem se k vám mizerně a je mi to líto.“

Policistu vyvedl její pokorný tón z konceptu. „Nemusíte se omlouvat, paní Stevensová. Umím si představit, co jste prožívala.“

Čekal, ale na druhém konci linky vládlo ticho.

„Říkala jste, že voláte ze dvou důvodů.“

„Ano. Můj manžel... tělo mého manžela leží někde na policii. Jak a kdy mi Richarda vrátíte? Zařizuju... zařizuju... poslední rozloučení s ním v Daltonově pohřebním ústavu.“

Ze zoufalství v jejím hlase detektiva zamrazilo. „Obávám se, paní Stevensová, že to zatím není možné. Jednak musí koroner připravit zprávu o pitvě, a dále je třeba vyrozumět různé...“ Earl Greenburg se na okamžik zamyslel a pak se rozhodl. „Podívejte, paní Stevensová, jistě teď máte jiné starosti. Vyřízení formalit nechte na mně. Slibuju, že do dvou dnů bude vše hotovo.“

„Ach... Děkuji vám. Moc vám...“ Zadrhl se jí hlas a spojení se přerušilo.

Daltonův pohřební ústav, majestátní dvoupodlažní budova s fasádou připomínající jižanské panské sídlo, se nachází na východní straně Madison Avenue. Vnitřní zařízení se vyznačuje nenápadným, ale o to působivějším vkusem, umocněným šepotem světlých závěsů a měkkým osvětlením.

„Mám domluvenou schůzku s panem Jonesem,“ řekla Diana recepční. „Jsem Diana Stevensová.“

„Děkuji.“ Slečna někam zatelefonovala a za okamžik přispěchal šedovlasý ředitel s příjemným obličejem, aby návštěvnici přivítal.

„Ron Jones. Už jsme spolu telefonicky mluvili. Vím, jak je pro vás za této situace všechno obtížné, paní Stevensová. Naším úkolem je ulehčit vám toto přetěžké břímě. Jenom mi řekněte, co potřebujete, a já dohlédnu, aby vaše přání byla splněna.“

„Já... já ani pořádně nevím, co mám chtít,“ odpověděla Diana nejistě.

Jones přikývl. „Dovolte, abych vám podal vysvětlení. Naše služby zahrnují dodávku rakev, smuteční obřad pro vaše přátele, místo na hřbitově a vlastní pohřeb.“ Ředitel ústavu zaváhal. „Podle toho, co jsem se o smrti vašeho manžela dočetl v novinách, paní Stevensová, se domnívám, že byste při obřadu dala přednost uzavřené rakvi, aby...“

„Ne.“

Jonesovi blýskly oči překvapením. „Ale...“

„Chci, aby byla rakev otevřená... Chci, aby Richard... naposledy viděl své přátele, než...“ Hlas se jí vytratil.

Jones se na ni díval se soucitným pochopením. „Rozumím. V tom případě vám ovšem doporučuji využít služeb našeho odborníka na kosmetiku. V případě potřeby,“ dodal taktně, „dokáže upravit obličej zesnulého tak, že nikdo nic nepozná. Souhlasíte?“

Richardovi by se to určitě nelíbilo, ale... „Ano.“

„Ještě jedna věc, paní Stevensová. Budeme potřebovat oděv, v němž si přejete, aby byl váš choť pochován.“

Diana na ředitele šokovaně zamrkala. „Oděv...“ Přímou cítila, jak cizí ruce znesvěcují manželovo nahé tělo, a zachvěla se odporem.

„Paní Stevensová?“

Měla bych Richarda obléct sama, jenže bych nesnesla pohled na jeho znetvoření. Chci si ho pamatovat takového, jaký byl.

„Paní Stevensová?“

Diana nasucho polkla. „Nepomyslela jsem na...“, řekla se sevřeným hrdlem. „Promiňte.“ Nedokázala pokračovat.

Jones se za ní díval, jak vychází z budovy a zastavuje si taxi.

Po návratu do bytu přistoupila Diana k Richardově skříní v šatně. Byla plná obleků rozvěšených ve dvou řadách a každý z nich představoval drahocennou vzpomínku. Tmavé sako, které měl na sobě v onen památný večer, kdy se setkali v umělecké galerii. *Líbí se mi vaše křivky. Vyznačují se elegancí Rossettiho nebo Moneta.* Může se tohoto obleku zbavit? V žádném případě.

Dotkla se konečky prstů vedlejšího světlého sportovního saka, které si Richard oblékl na piknik, při němž je zastihl déšť.

U tebe, nebo u mě?

Tohle není vztah na jednu noc.

Já vím.

Jak by se ho mohla vzdát?

Hned vedle visel proužkovaný oblek. *Vím, že miluješ francouzskou kuchyni. Zním jednu vynikající francouzskou restauraci...*

Tmavomodrý blejzr... Semišové sako... Diana objala modrý oblek a přitiskla si ho k hrudi. *Tyto součásti jeho garderoby jsou mi tak drahé, že se s nimi nikdy nedokážu rozloučit.* S každým se pojila nádherná vzpomínka. „Nemůžu.“ S hlasitými vzlyky popadla naslepo jedno ramínko a vyběhla z šatny.

Druhý den odpoledne našla na záznamníku vzkaz: „Paní Stevensová, tady detektiv Greenburg. Chci vám oznámit, že z naší strany jsme hotoví. Už jsem mluvil s Daltonovým ústavem. Můžete zařídit pohřeb podle vlastních představ...“ Následovala krátká pauza. „Upřímnou soustrast... Na shledanou.“

Diana zavolala panu Jonesovi. „Právě jsem dostala zprávu, že manželovo tělo bylo převezeno k vám.“

„Je to tak, paní Stevensová. Už jsem zařídil kosmetické úpravy. Rovněž jsme obdrželi oblek, který jste poslala. Děkuji vám.“

„Myslela jsem... Mohl by se pohřeb konat tento pátek?“

„Zajisté. Do té doby se postaráme o všechny detaily. Vyhovovala by vám jedenáctá dopoledne?“

Za tři dny se s Richardem rozloučím. Navždy. Nebo alespoň do chvíle, kdy se znovu sejdem.

Středeční dopoledne zastihlo Dianu zaměstnanou posledními přípravami na pohřeb. Právě kontrolovala dlouhý seznam pozvaných a rozhodovala se, kdo ponese rakev, když zazvonil telefon.

„Paní Stevensová?“

„Ano.“

„Tady Ron Jones. Chtěl jsem vám jenom říct, že jsme obdrželi všechny dokumenty a provedli jsme změny přesně podle vašeho přání.“

„Dokumenty?“ nechápala Diana.

„Ano,“ odpověděl ředitel pohřebního ústavu. „Včera je doručil kurýr spolu s vaším dopisem.“

„Ale já jsem vám nic...“

„Přiznávám, že mě to trochu překvapilo, ovšem bylo to vaše rozhodnutí a my jsem ho samozřejmě museli respektovat. Kremace vašeho manžela proběhla před hodinou.“

Kapitola šestá

Paříž

Kelly Harrisová, devětadvacetiletá Afroameričanka s pletí barvy medu a obličejem, který ztělesňuje sen každého fotografa, vtrhla do světa módy jako raketa. Měla inteligentní hnědé oči, smyslné plné rty, nádherné dlouhé nohy a postavu slibující úžasný erotický zážitek. Černé vlasy nosila zastřížené do záměrně neupraveného účesu, z něhož jí do čela spadalo několik kudrlinek. Před několika měsíci ji čtenáři magazínů *Elle* a *Mademoiselle* zvolili nejkrásnější modelkou světa.

Kelly se oblékla a rozhlédla se po svém podkrovním hnízdečku – a jako vždy se jí zmocnil úžas. Přepychový apartmán se nacházel na exkluzivní Rue Saint-Louis en l'Île ve čtvrtém pařížském okrsku. Dvoukřídlymi dveřmi se vcházelo do elegantní haly s vysokým stropem a žlutě obloženými stěnami, obývací pokoj byl zařízen starožitným nábytkem z období regentství. Terasa nabízela výhled na Seineu a chrám Notre Dame.

Kelly se těšila na nadcházející víkend – manžel pro ni uspořádá další ze svých akcí plných překvapení.

Vezmi si na sebe to nejlepší, co máš, zlato. Uvidíš, jak se ti tam bude líbit.

Kelly se sama pro sebe usmála. Mark je ten nejdokonalejší muž na světě. S povzdechem se podívala na hodinky. *Měla bych sebou hodit*, pomyslela si. *Přehlídka začíná už za půl hodiny.* O několik minut později vyšla z bytu a za-

mířila chodbou k výtahu. V tom okamžiku se otevřely dveře sousedního apartmánu a objevila se v nich Josette Lapointeová. Nevysoká baculatá žena měla pro Kelly po každé přátelské slůvko.

„Dobré odpoledne, paní Harrisová.“

Modelka se usmála. „Dobré odpoledne, paní Lapointeová.“

„Vypadáte báječně. Ostatně jako vždycky.“

„Děkuju.“ Kelly stiskla přivolávací tlačítko výtahu.

Asi pět metrů od ní opravoval podsaditý muž armaturu zabudovanou do zdi. Krátce se ohlédl na obě ženy, ale rychle zase pohled odvrátil.

„Jak se daří v modelingu?“ zeptala se madam Lapointeová.

„Výborně, díky za optání.“

„Někdy bych se měla na vaši přehlídku taky vypravit, abych vás konečně viděla.“

„S radostí vám to kdykoliv zařídím,“ odpověděla Kelly.

Výtah dorazil a obě ženy vstoupily do kabiny. V tom okamžiku muž v pracovní kombinéze vylovil z kapsy miniaturní vysílačku, krátce do ní promluvil a rychle odešel.

Jakmile se dveře začaly zavírat, Kelly zaslechla ze svého bytu zazvonit telefon. Nerozhodně zaváhala. Sice spěchá, ale co kdyby volal Mark?

„Jeďte beze mě,“ řekla paní Lapointeové, vyběhla z kabiny a spěšně se vracela. Cestou vytáhla z kabelky klíče, odemkla si a popadla sluchátko. „Marku?“

„*Nanette?*“ odpověděl jí zcela neznámý hlas.

Kelly potlačila zklamání. „*Nous ne connaissons pas la personne qui répond à ce nom.*“

„*Pardonnez-moi. C'est une erreur de téléphone.*“

Omyl. Někdo vytočil špatné číslo. Kelly zavěsila – a v tom okamžiku se celá budova otřásla silným výbu-

chem. Vzápětí následovala směsice vzrušených hlasů a bolestných výkřiků. Modelka vyděšeně vyběhla do chodby, aby zjistila, co se stalo. Zvuky se nesly ze zdola. Seběhla po schodišti do vestibulu v přízemí. Hlasitý křik se ozýval ze sklepa.

Další řada schodů dovedla Kelly k výtahové šachtě. Strnula jako solný sloup a v šoku lapala po dechu. Na betonové podlaze se povalovaly trosky roztržštěné kabiny výtahu a mezi nimi strašlivě doničené tělo paní Lapointeové. Modelce se zatočila hlava a myslela, že omdlí. *Chudinka. Ještě před minutou byla živá a teď... A já jsem tady mohla ležet vedle ní. Nebýt toho telefonu...*

Kolem místa neštěstí se shromáždil zástup zvědavců, v dálce kvílela blížící se siréna. *Měla bych zůstat*, pomyslela si Kelly provinile, *ale nemůžu. Musím stihnout přehlídku.* Pohledem se rozloučila s mrtvou sousedkou a zašeptala: „Je mi to moc líto, paní Lapointeová.“

Když Kelly dorazila do módního salonu a otevřela dveře k jevišti, Pierre, nervózní koordinátor přehlídky, už na ni netrpělivě čekal.

„Kde jsi, Kelly?“ vybafl na ni. „Jdeš pozdě! Přehlídka už začala a...“

„Promiň, Pierre. Stalo... stalo se hrozné neštěstí.“

Vyplašeně se na ni podíval. „Jsi zraněná?“

„Ne.“ Kelly na okamžik zavřela oči. Z představy, že po takové tragédii musí vystoupit na molo, se jí zvedal žaludek, ale neměla na vybranou. Byla hlavní hvězdou odpoledne.

„Pospěš si!“ pobízel ji Pierre. „Vite!“

Kelly zamířila k šatně.

* * *

Nejprestižnější módní přehlídka roku se konala v původním salonu firmy Chanel v Rue Cambon číslo 31. První řady hlediště obsadili paparazziové. V celém sále nezůstalo volné jediné sedadlo a vzadu se tísnili stojící diváci; obecnstvo se nemohlo dočkat, až poprvé spatří nové modely, které udají tón nadcházející sezony. Dvorana se skvěla květinovou výzdobou a nádhernými závěsy, ale pozornost přítomných bezvýhradně poutalo dlouhé vyvýšené molo, po němž proudila řeka barev, krásy a stylu. V pozadí zněla podmanivá hudba, jejíž pomalý smyslný rytmus zdůrazňoval pohyb na jevišti.

Krásné manekýnky předváděly modely doprovázeny vysvětlujícím komentářem z reproduktorů.

Na molo vstoupila tmavovlasá Asiatka. „Sako z vlněného saténu s prošitým límcem, žoržetové kalhoty a bílá halenka...“

Následovala štíhlá blondýnka se svůdně rozvlněnými boky. „... na sobě černý kašmírový rolák s bílými bavlněnými kalhotami...“

Po ní se objevila rusovláska s hrdým držením těla. „... černé kožené sako a černé hedvábné kalhoty s bílou úpletovou halenkou...“

Francouzská modelka. „... růžové sako s třemi knoflíky z angorské vlny, růžový pletený rolák a černé kalhoty s výraznými manžetami...“

„... tmavomodré saténové sako a kalhoty, k tomu fialová krepová halenka...“ zněl popis kreace švédské manekýnky.

A pak přišla chvíle, na kterou všichni čekali. Švédka opustila pódium a hlasatel z reproduktoru oznámil: „Letní období si nelze představit bez koupání. S mimořádným potěšením vám nyní nabízíme plážovou kolekci.“

Kelly Harrisová vykročila na molo do napjatého očekávání podmalovaného vířením bubnů. Měla na sobě

bílé bikiny, jejichž podprsenka sotva zakrývala pevná mladistvá ňadra a kalhotky zdůrazňovaly nádherné boky. Po pódiu jako by plula a okouzlení diváci nešetřili potleskem. Dívka se lehce pousmála, aby ukázala, jak si obdivu obecenstva cení, obešla molo a zmizela v zákulisí.

Za scénou na ni čekali dva muži.

„Paní Harrisová, když dovolíte, potřebovali bychom s vámi na okamžik...“

„Promiňte,“ omluvila se Kelly, „ale teď nemám čas. Musím se rychle převléct.“ Otočila se k šatně.

„Počkejte! Paní Harrisová! Jsme od policie. Já jsem vrchní inspektor Dune a toto je inspektor Steunou. Musíme si s vámi promluvit.“

Kelly se zarazila. „Policie? A o čem se mnou chcete mluvit?“

„Jste manželka Marka Harrise?“

„Ano.“ Kelly se zachvěla neblahou předtuchou.

„V tom případě vás musím bohužel informovat, že... že váš manžel v noci zemřel.“

Kelly náhle vyschlo v ústech. „Můj manžel? Jak...?“

„Podle všeho spáchal sebevraždu.“

Kelly hučelo v uších a sotva vnímala, co jí inspektor říká. „Eiffelova věž... O půlnoci... Dopis na rozloučenou... Velmi smutná událost... Upřímnou soustrast.“

Ta slova nemohla být skutečná. Byly to jen zvuky, které nedávaly smysl.

„Paní Harrisová...“

O víkendů si na sebe vezmi to nejlepší, co máš, zlato. Uvidíš, jak se ti tam bude líbit. „To musí být nějaký... nějaký omyl,“ vyhrkla Kelly. „Mark by nikdy...“

„Je mi to moc líto.“ Policista ji upřeně pozoroval. „Jste v pořádku, madam?“

„Ale ano.“ *Až na to, že můj život právě skončil.*

Přítančil k ní Pierre, v ruce nádherné proužkované bikini. „Musíš se rychle převléct, *chérie*. Za pár vteřin jdeš na scénu.“ Doslova jí plavky hodil. „*Vite! Vite!*“

Kelly pustila bikini na zem. „Víš co, Pierre?“

Překvapeně k ní vzhlédl. „Co?“

„Obleč si je sám.“

Kelly se vrátila domů limuzínou s řidičem. Manažer módního salonu s ní chtěl někoho poslat, ale dívka odmítla. Chtěla být sama. Vešla do domu a ve vestibulu spatřila Phillipa Cendrea, správce budovy. Vedle něj stál muž v kombinéze a hlouček nájemníků.

Jeden z nich právě říkal: „Chudák paní Lapointeová. Tak strašná nehoda.“

Muž v kombinéze pozvedl dva kusy lana s roztřepnými konci. „To nebyla nehoda. Někdo vyřadil bezpečnostní brzdy výtahu.“

Kapitola sedmá

Ve čtyři ráno seděla Kelly v křesle, duchem nepřítomná zírala z okna a v hlavě jí neustále zněla osudná slova. *Jsme od policie... Musíme si s vámi promluvit... Eiffelova věž... Dopis na rozloučenou... Mark je mrtvý... Mark je mrtvý... Mark je mrtvý...* Pořád dokola jako žalozpěv v jejím pulzujícím mozku.

Před svým duševním zrakem viděla, jak Markovo tělo padá, padá, padá... Vztáhla ruce, aby ho zachytila, ale minula a on se jí před očima roztránil o zem. *Zemřel jsi kvůli mně? Kvůli něčemu, co jsem udělala? Kvůli něčemu, co jsem neudělala? Co jsem řekla? Co jsem neřekla? Když jsi odcházel, miláčku, spala jsem a už jsem tě nestihla políbit, rozloučit se s tebou a říct ti, jak moc tě miluju. Potřebuju tě. Bez tebe nedokážu žít, táhlo jí hlavou. Pomoz mi, Marku. Pomoz mi... Tak, jako jsi mi pomohl pokaždé...* Schoulila se v křesle a vzpomínala na krušnou minulost.

Kelly se narodila ve Philadelphii jako nemanželská dcera Ethel Hackworthové, chudé černošské služebné, která pracovala pro Turnerovy, jednu z nejbohatších a nejvýznamnějších bílých rodin ve městě. Pan Turner byl soudce. Jeho syn Pete, pohledný dvacetiletý světlovlasý mladík, se do atraktivní sedmnáctileté služky zahleděl a nakonec ji svedl. O měsíc později Ethel s hrůzou zjistila, že je těhotná.

Když to nastávajícímu otci sdělila, Pete se zajíkl: „To je... to je výborné,“ a spěchal do otcovy pracovny oznámit špatnou zprávu.

Druhý den si soudce Turner povolal Ethel do své svatyně a řekl jí: „Nepřipustím, aby v mém domě pracovala děvka. Jste na hodinu propuštěna.“

Ethel se ocitla bez prostředků. Postrádala vzdělání i pracovní zkušenosti, a tak se musela spokojit s místem uklízečky ve velkém průmyslovém podniku. Pracovala dlouho do noci, aby dcerku i sebe vůbec uživila. V průběhu pěti let se jí jako zázrakem podařilo našetřit dost peněz a koupila si zchátralý dřevěný domek, který přebudovala na penzion pro pány. Místnosti upravila na obývací pokoj, jídelnu a čtyři malé ložnice. V přístěnku zřídila pokojíček pro Kelly.

Od té doby se návštěvníci střídali jako na běžícím pásu.

„Jsou to tvoji strýčkové,“ nabádala ji matka. „Nesmíš je rozzlobit.“

Dívka se radovala, že má tak velkou rodinu, dokud nedospěla do věku, kdy si uvědomila, že jsou to úplně cizí lidé.

Jedné noci – tehdy jí bylo osm – ji v jejím temném kamrlíku probudil hrdelní šepot: „Pst. Ani muk!“

Pak jí kdosi vyhrnul noční košilku – a než se nadála, jeden z jejích „strýčků“ si na ni lehl a zakryl jí dlaní ústa. Druhá ruka jí násilím roztáhla nohy. Házela sebou a snažila se vyprostit, ale její slaboučké síly na dospělého pochopitelně nestačily. Ucítila, jak se jí v těle trhá panenská blána, a naplnila ji mučivá bolest. Brutální zvrhlík do ní bezohledně pronikal hlouběji a hlouběji a Kelly vnímala, jak jí po zadečku stéká teplá krev. Němě křičela a bála se, že umře. Byla znásilněna v děsivé temnotě svého pokojíčku.

Připadalo jí, že uplynula celá věčnost, než se muž konečně se slabým zachraptěním zachvěl a vystoupil z ní.

„Teď odejdu,“ zašeptal. „Ale jestli to řekneš matce, vrátím se a zabiju ji.“ A byl pryč.

Následující týden byl k nevydržení. Cítila se hrozně, ale ošetřovala rozdrásané tělo, jak nejlépe dovedla, až bolest nakonec ustoupila. Bože, jak toužila svěřit se mamince s otřesným zážitkem, jenže se neodvážila. *Jestli to řekneš matce, vrátím se a zabiju ji.*

Ve skutečnosti trvala ta hrůza jen několik minut, jenže to byly minuty, které navždy změnily její život. Z mladé dívenky, která snila o manželovi a dětech, se stala žena, která se cítila pošpiněná a zneuctěná. Zapřísahala se, že nepřipustí, aby se jí ještě někdy nějaký muž dotkl. A ještě něco se v Kellyině mysli změnilo.

Od oné noci se bála tmy.

Kapitola osmá

Když Kelly dovršila desátý rok, matka ji začala pověřovat povinnostmi spojenými s chodem penzionu. Dívka vstávala každý den v pět ráno. Umyla koupelnu a toaletu, vydrhla podlahu v kuchyni a pomáhala nachystat snídani pro hosty. Po návratu ze školy prala, utírala prach, zametala pokoje a asistovala při přípravě večeře. Její život se změnil v úděsnou, vyčerpávající rutinu bez špetky radosti.

Ochotně však matce pomáhala, dychtíc po slůvku uznání. Nikdy se ale pochvaly nedočkala. Matku starosti o nájemníky natolik pohlcovaly, že dcerce nevěnovala žádnou pozornost.

Když byla malá, laskavý a ochotný host jí čítával z knížky o Alence v kraji divů a Kelly vždycky fascinovalo, jak Alenka utíkala do kouzelné králičí nory. *Něco takového bych potřebovala*, pomyslela si smutně. *Někam utéct. Přece nebudu až do smrti drhnout záchody, vytírat podlahy a uklízet po nepořádných cizích lidech.*

A jednoho dne Kelly svou kouzelnou králičí noru objevila. Byla to její živá představitost, která ji přenesla, kamkoliv si přála. Přepsala svůj osud...

Fantazie jí vykouzlila otce. Měl stejnou barvu kůže jako matka. Rodiče se nikdy nehádali, nekřičeli na ni. Všichni tři bydleli v nádherném domě. Matka a otec ji milovali. Matka a otec ji milovali...

* * *

Když bylo Kelly čtrnáct, matka se provdala za jednoho z nájemníků. Dan Berke, mrzutý muž středního věku, pracoval jako barman a vyznačoval se negativistickým přístupem ke světu. Nevlastní dcera nemohla udělat nic, čím by ho potěšila.

„Ta večeře není k jídlu.“

„Ty šaty ti nesluší.“

„Žaluzie v ložnici je pořád polámaná. Řekl jsem ti, ať ji spravíš.“

„Ještě jsi neumyla koupelnu.“

Otčím měl problémy s pitím. Stěna mezi Kellyiným pokojíčkem a ložnicí rodičů byla tenká jako papír a dívka každou noc slyšela tupé zvuky úderů a křik. Ráno pak mívala matka na tvářích silnou vrstvu mejkapu, který ovšem nedokázal zakrýt podlitiny a monokly pod očima.

Kelly si zoufala. *Měly bychom odsud vypadnout, blesko jí hlavou několikrát denně. Maminka mě miluje. Vystačily bychom si samy dvě.*

Jednou v noci ji z polospánku vytrhl hlasitý křik z vedlejší místnosti. „Proč ses toho děcka nezbavila, ještě než se narodilo?“

„Zkoušela jsem to, Dane, ale nic nepomohlo.“

Dívka se zachvěla jako po ráně palicí. Takže ani matka ji nechtěla. Nikdo ji nechce.

Kelly si našla z nekonečné bezútěšnosti svého života další únik: svět knih. Stala se z ní nenasytná čtenářka a každou volnou chvíli trávila v městské knihovně.

A protože neměla žádné vlastní peníze, našla si práci – hlídání dětí. Záviděla spokojeným rodinám jejich štěstí, které jí samotné osud navěky odepřel.

* * *